

Posudek diplomové práce

Martina Mikolášová: *Ekofeminismus v Africe*

Autorka předkládané diplomové práce se rozhodla zkoumat vliv ekofeminismu na postavení žen a ochranu přírody v Jihoafrické republice. Po popisu teoreticko-metodologického zakotvení práce se autorka pouští do popisu případu JAR, kde ukazuje základní problémy rozvoje jihoafrické společnosti a také překážky, kterým čelí jihoafrické ženy ve své snaze dosáhnout rovnoprávnosti na poli ekonomickém, sociálním i kulturním. Následně se práce věnuje působení ekofeministické organizace WoMin a sleduje, zda toto působení přispělo jak k ochraně životního prostředí, tak k posílení postavení žen ve společnosti JAR. Téma práce je dozajisté zajímavé a aktuální, ale naplnění výzkumných cílů práce naráží na řadu obtíží:

1) Pokud je tato diplomová práce případovou studií, čeho je zkoumaný případ JAR případem? Mám tím na mysli, jestli je působení WoMinu v JAR chápáno jako případ působení ekofeminismu v současné africké společnosti, postavení žen v rozvojové Africe, aktivity současných sociálních hnutí, nebo něčeho úplně jiného? I když se jedná o jednopřípadovou studii, vždy se v rámci tohoto typu výzkumu jedná o případ, který je součástí nějaké širší a početnější „rodiny“ případů (v tomto případě by to například mohlo být řešení problematiky spojené s postavením žen v rozvojovém světě, působení nových sociálních hnutí atd.).

2) Ekofeminismus není vědecká teorie, která by měla ambice vysvětlovat vědecky definovaná tvrzení, alespoň ne v autorčině pojetí. Jedná se dle mého názoru spíše o politickou ideologii, která tvoří základ některých současných politických hnutí. V tom případě není zřejmé, proč práce naopak nepracuje s některými teoriemi sociálních hnutí (např. Tarrow, Tilly aj.), které by určitě umožnily jak výzkumné otázky, tak závěry práce lépe teoreticky zakotvit.

3) Není také jasné, jak zjistíme, že ekofeminismus v JAR měl dopad na rovnoprávnost či stav životního prostředí, či jak je tento potenciální dopad významný. Jednak se v práci nedozvíme moc empiricky založených informací, které by konkrétněji mapovaly působení WoMinu, a dále ani neznáme kritéria, která by měla být splněna proto, aby vliv ekofeminismu mohl být potvrzen. Autorka v práci probírá pouze jeden konkrétní případ aktivismu WoMinu („Transvaal“), ale i tento je poměrně povšechně popsán na pouhých dvou stranách.

4) Úroveň práce jistě sráží dolů nekvalitní jazykové podání. V práci je místy dosti „kostrbatá“ stylistika, řada míst textu se vyznačuje chybami v interpunkci, vyšinutími z gramaticky správné větné vazby, chybějícími písmeny apod. Text také často „skáče“ od tématu k tématu bez jasné souvislosti, nebo sdělení, proč právě následuje tato či ona část.

I přes výše nastíněné výtky nelze autorce upřít jistý vhled do mnohdy nelehké situace žen v jihoafrické společnosti, jejichž nerovnoprávné postavení je ještě umocňováno nezodpovědným přístupem k otázkám životního prostředí. Přestože má předkládaná diplomová práce řadu úskalí, autorka dle mého názoru dokázala alespoň v minimální míře vytyčit si výzkumný problém a podle zvoleného postupu zodpovědět výzkumné otázky, stejně jako pracovat s odbornou literaturou. Proto její práci doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové 20. 1. 2019

Mgr. Stanislav Myšička, Ph.D.